

НОВИЯТЪ НИ УЧИТЕЛЪ. 1)

Тази сутринъ моятъ новъ учителъ ми се хареса много. Когато влизахме въ класъ, той бѣ вече седналъ на мѣстото си, а нѣкои отъ миналогодишнитѣ му ученици се явяваха отъ врѣме на врѣме прѣдъ вратата и го поздравляваха. Въ този моментъ единъ ученикъ се изкачи на чина задъ гърба на учителя и захвана да прави смѣхории. Учителътъ неочаквано се обърна и го видѣ. Ученикътъ като ударенъ седна на мѣстото си и замръзна съ наведена глава, очаквайки заслужено наказание. Учителътъ се доближи до ученика, сложи ржка върху главата му и каза: „Неправи другъ пжтъ така!“ — И нищо друго. Върна се на масата и започна урока.

Когато свърши, той ни изгледа мълчаливо; послѣ заговори бавно, бавно съ своя дебелъ, но приятенъ гласъ:

— Слушайте дѣца! Прѣдстои ни да прѣкараме една година заедно. Трѣбва да гледаме да я прѣкараме добрѣ. Учете се и бждете добри. Азъ нѣмамъ сѣмейство. Моето сѣмейство сте вие. Миналата година имахъ само майка, но тя умрѣ. Останалъ съмъ самъ. Нѣмамъ нищо вече на свѣта, освѣнъ васъ. Вие ще бждете моитѣ синове. Азъ ви обичамъ, нужно е и вие да ме обичате. Не бихъ искалъ никого да наказвамъ. Докажете ми че имате добри сърца. Нашето отдѣление ще бжде едно сѣмейство, и вие ще бждете моята гордостъ. Не искамъ отъ васъ обѣщания съ думи: увѣренъ съмъ, че у себе си вече сте си казали „да“. И азъ ви благодаря!

1) Изъ книгата Сърцето (Дневникътъ на единъ ученикъ) отъ Едмондо Де Амичисъ, № 9 отъ нашата библиотека „Най-хубавитѣ книги за дѣца и юноши“